

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 17C/32/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115203585
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. René Milták
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2015:1115203585.2

Uznesenie

Okresný súd Bratislava I v právnej veci žalobcu: E.. J. J., X.. XX.XX.XXXX, L. M. Č.. XX, J., štátny občan SR, proti žalovanému: Slovenská republika-Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o návrhu na povolenie obnovy konania Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 19C/70/2012, takto

rozhodol:

Súd návrh na povolenie obnovy konania z a m i e t a.

Žalovanému sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe návrhu zo dňa 04.02.2015, doručeného súdu dňa 05.02.2015, sa žalobca domáhal povolenia obnovy konania Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 19C/70/2012 (ďalej aj „konanie 19C“), a to s poukazom na ustanovenie § 228 ods. 1 písm. a) Obč. súd. por., nakoľko na pojednávaní dňa 14.11.2014, ktorého sa z dôvodov na strane súdu nezúčastnil a na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, mal záujem ozrejmiť skutočnosti, týkajúce sa trestného stíhania pre trestný čin podplácania, ktoré viedol Špeciálny súd v Pezinku, pod sp. zn. PK 2Tš 15/2005, pretože dňa 11.11.2014 Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1 TdoV/24/2011 vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného E.. J. J., pričom súčasne zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Toš 2/2007 zo dňa 09. 11. 2008, ktorým došlo k zamietnutiu odvolania obvineného E.. J. J. proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku, č.k. PK 2Tš 15/2005-627, zo dňa 30.11.2008, ktorý bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podplácania. Súd v konaní 19C v odôvodnení rozsudku poukázal práve na konanie Špeciálneho súdu v Pezinku, sp. zn. PK 2Tš 15/2005 v tom zmysle, že mu bol uložený trest dva roky so skúšobnou dobou v trvaní štyri roky. Ďalej súd v odôvodnení rozsudku poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorým bolo rozhodnuté, že došlo k porušeniu základných práv žalobcu. Na strane 11 rozsudku sp. zn. 19C/70/2012 je uvedený: „Vzhľadom na trestné konanie, vedené pred Špeciálnym súdom v Pezinku a jeho charakter, nie je možné príčinnú súvislosť medzi trestným konaním vedeným pre prečin ohovárania ani uvádzanými dôsledkami, ktorými odôvodňuje vznik a výšku nemajetkovej ujmy ani konštatovať“. Z vyššie uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že stav rozhodnutí v konaní pred Špeciálnym súdom v Pezinku sp. zn. PK 2Tš 15/2005 bol jedným z dôkazov pri rozhodovaní vo veci samej v konaní 19C. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR o dovolaní žalobcu nevedel predložiť skôr, ako mu bolo doručené, a to pred dňom 30. 12. 2014. Ak by mal súd v konaní 19C možnosť oboznámiť sa s obsahom rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 TdoV/24/2011 zo dňa 11.11.2014, mohlo mu takého rozhodnutie privodiť priaznivejšie rozhodnutie o jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 27. 07. 2015 (č.l. 30-33) uviedol, že v konaní 19C, súd rozhodol rozsudkom zo dňa 14. 11. 2014 tak, že nepripustil zmenu skutkového základu žaloby označenú v podaní žalobcu zo dňa 29. 10. 2014, doručeného súdu dňa 30. 10. 2014, žalobný návrh zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V predmetnom konaní sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 300 000,- Eur, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku trestného stíhania pre

prečin ohovárania, ku ktorému malo dôjsť dňa 18. 04. 2008. Žalobca si svoj nárok uplatnil titulom nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. V návrhu na obnovu konania žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 TdoV/24/2011 zo dňa 11. 11. 2014. Toto rozhodnutie sa však vzťahuje k trestnému konaniu vedenému voči žalobcovi pre trestný čin podplácania. V konaní, ktoré je predmetom návrhu na povolenie obnovy konania, sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s iným trestným konaním a to pre trestný čin ohovárania. Ide teda o dve samostatné trestné konania, a preto výsledok iného trestného konania, než toho, v súvislosti s ktorým si žalobca uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy, nie je podľa žalovaného dôvodom na obnovu konania. Pokiaľ ide o trestné konanie pre trestný čin ohovárania, podľa názoru žalovaného sa súd v konaní 19C vysporiadal s trestným stíhaním žalobcu pre trestný čin podplácania tak, že v rozsudku uviedol: „... Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná opäť o "živé konanie", súd nemohol vykonať dokazovanie pripojením aktuálneho obsahu spisového materiálu tohto trestného konania, vzhľadom na predmet sporu sa však mohol uspokojiť so všeobecne dostupnými tlačovými informáciami ...". Ak sa žalobca nestotožňoval s rozsudkom prvostupňového súdu v právnej veci 19C/70/2012, mal možnosť podať voči uvedenému rozsudku opravný prostriedok (odvolanie), čo však neurobil. Podľa názoru žalovaného, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. 11. 2014 je v prípade návrhu na obnovu konania nedostatočným argumentom, nakoľko nemôže prívodiť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu. Povolenie obnovy konania je dôvodné len v prípadoch, keď dôvodom obnovy konania je vydanie rozhodnutia iného orgánu a nie skutočnosť z tohto rozhodnutia vyplývajúca. Môže ísť o prípad, že súd bol pri pôvodnom vyhlásení rozsudku viazaný rozhodnutím iného orgánu a neskoršie túto otázku príslušný orgán riešil inak, alebo súd posúdil otázku patriacu do právomoci iného orgánu. Subjektívne musí byť preukázané, že žalobca bez svojej viny nemohol použiť skutočnosť, rozhodnutia, alebo dôkazy v pôvodnom konaní. Nemohol ich použiť preto, že ich nepoznal, alebo ich nemohol označiť. K týmto dôvodom nemožno zahrnúť prípady, keď žalobca síce tieto skutočnosti alebo dôkazné prostriedky označil, ale súd nepovažoval za potrebné takéto dokazovanie vykonať.

Z obsahu žaloby zo dňa 09.08.2012, vedenej Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 19C/70/2012 vyplýva, že E.. J. J. (ako žalobca) sa domáhal voči Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ako žalovanému) náhrady nemajetkovej ujmy v sume 300 000,- Eur a to v súvislosti s trestným stíhaním pre trestný čin ohovárania, ktorého sa mal dopustiť na základe skutku zo dňa 18.04.2008.

Z obsahu žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva, že žalobca si podaním zo dňa 28.07.2011 uplatnil u žalovaného nárok na zaplatenie ujmy v sume 300 000,- Eur a to titulom vydania nezákonného rozhodnutia - uznesenia Prezídia policajného zboru, Úrad boja proti korupcii, Odbor boja pro korupcii, ČVS: PPZ-94/BPK-S-2010, zo dňa 02.12.2010, o vznesení obvinenia voči E.. J. J. pre prečin ohovárania.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 14.11.2014, v konaní 19C vyplýva, že žalobca sa pojednávania nezúčastnil, a to aj napriek tomu, že termín pojednávania vzal na vedomie dňa 10.10.2014. Súd konštatoval, že pojednávanie začalo o 13.00 hod. (namiesto o 12.45 hod.) z dôvodu potreby nevyhnutnej prestávky. Časový sklz vznikol v doobedných hodinách z dôvodu poruchy tlačiarne, pre ktorú bolo potrebné privolať pracovníka IT.

Z výroku rozsudku zo dňa 14.11.2014, vyhláseného v konaní 19C vyplýva, že súd nepripustil zmenu skutkového základu žaloby označenú v podaní žalobcu zo dňa 29. 10. 2014, doručeného súdu dňa 30. 10. 2014, žalobný návrh zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmovou súd dospel k záveru, že žalobca podmienky na jej priznanie v peniazoch súdu nepreukázal. V čase, keď prebiehalo trestné stíhanie pre trestný čin ohovárania, už bol právoplatne odsúdený pre trestný čin podplácania, a to na základe rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. PK-2TŠ/15/2005. V súvislosti s uvedeným trestným konaním musel žalobca ukončiť činnosť advokáta, priebeh tohto trestného konania bolo masívne mediálne prezentovaný, vrátane osoby žalobcu, čo mohlo mať bezpochyby negatívny dopad na rodinu žalobcu, zdravotný stav členov rodiny, ako aj na samotného žalobcu. Súd bol toho názoru, že ujma o ktorej žalobca tvrdil, že nastala v profesijnom a súkromnom živote, zjavne súvisí s týmto súdnym konaním. V kontexte s uvedeným bolo potrebné zdôrazniť, že práve na základe rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 129/2010-33 zo dňa 09.03.2011, a následne najmä v dôsledku rozhodnutia Najvyššieho súdu

SR zo dňa 14.11.2014, ktorým bolo vyhovené dovolaniu žalobcu, nastal zvrät v predmetnom trestnom konaní. Otázkou, či budú splnené predpoklady nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v súvislosti s týmto konaním preto možno posúdiť až po jeho právoplatnom skončení. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o "živé konanie", súd nemohol vykonať dokazovanie pripojením aktuálneho obsahu spisového materiálu tohto trestného konania, vzhľadom na predmet sporu sa však mohol uspokojiť so všeobecne dostupnými tlačovými informáciami. V súvislosti s konaním vedeným voči žalobcovi pre prečin ohovárania, ČVS: PPZ-94/BPK-S-2010 bolo potrebné dodať, že konanie skončilo jeho zastavením pred podaním obžaloby. Nedostalo sa tak do sféry verejného prejednávania veci pred súdom. Žalobca v konaní neprodukoval žiadny dôkaz, z ktorého by bolo možné jednoznačne ustáliť, že mu v príčinnej súvislosti s týmto trestným konaním vznikla skutočná ujma v jeho osobnostnej sfére, následky a ich závažnosť, ktoré by mu v súvislosti s trestným konaním vznikli v súkromnom živote, v spoločenskom uplatnení, resp. v profesijnej sfére, predmetné konanie nebolo medializované. Svoje tvrdenie založil len svojom osobnom presvedčení a svojich pocitoch. Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že žalobca podniká od 24.01.2005 ako živnostník v rôznych oblastiach (výroba hroznových vín, ovocných vín a burčiaku, sprostredkovanie predaja, prenájmu a kúpy nehnuteľnosti, poradenská činnosť v oblasti obchodu a zákaziek, atď.). Vzhľadom na jeho právoplatné odsúdenie Špeciálnym súdom v Pezinku pre trestný čin podplácania žalobca nemal čistý register trestov, preto sa nemohol uchádzať o štátnozamestnanecký pomer na Ministerstve vnútra SR, Ministerstve spravodlivosti SR podľa zákona o štátnej službe č. 400/2009, kde bezúhonnosť je jedným zo základných predpokladov prijatia do služby (§19 ods. 1 zákona) a preukazuje sa odpisom z registra trestov. Skutočnosť, že tak nemohol urobiť z dôvodu prebehnuvšieho trestného konania pre prečin ohovárania tak nemalo pravdivý základ. Vzhľadom na trestné konanie, vedené pred Špeciálnym súdom v Pezinku a jeho charakter, nebolo možné príčinnú súvislosť medzi trestným konaním vedeným pre prečin ohovárania ani uvádzanými dôsledkami, ktorými odôvodňuje vznik a výšku nemajetkovej ujmy ani konštatovať. Žalobcom namietané dielčie rozhodnutia a úkony, ktoré boli vykonané v rámci trestného konania boli, podľa názoru súdu, v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní, nesprávnosť jednotlivých postupov, resp. prieťahy v konaní neboli konštatované. Vzhľadom na zistený skutkový a právny stav veci, súd zamietol návrhy žalobcu na dokazovanie výsluchom príslušníkov Policajného zboru a prokurátorov Generálnej prokuratúry SR, resp. Špeciálnej prokuratúry, ktorí za orgány činné v trestnom konaní na prípade pracovali. Súd za účelom dokazovania vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujme predvolal žalobcom navrhnutú svedkyňu JUDr. Jarmilu Polakovičovou na súdne pojednávanie konané dňa 14.11.2014. Žalobca ani predvolaná svedkyňa sa po vyvolaní veci do pojednávacej miestnosti nedostavili, súd nakoniec od výsluchu svedkyne upustil. Písomné vyhotovenie rozsudku bolo doručené žalobcovi dňa 29.12.2014 a žalovanému dňa 29.12.2014. Vzhľadom na to, že žiaden z účastníkov nepodal voči rozsudku odvolanie, tento nadobudol právoplatnosť dňa 14.01.2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1 TdoV/24/2011 zo dňa 11.11.2014 (č.l.4-13) vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného E.. J. J., pričom súčasne zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Toš 2/2007 zo dňa 09. 11. 2008. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca bol rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku č. k. PK 2Tš 15/2005 - 627 zo dňa 30. 11. 2006 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podplácania, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní dva roky s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní štyri roky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 2To 2/2015 zo dňa 04. 11. 2015 (č.l. 42-47) zrušil rozsudok Špeciálneho súdu sp. zn. PK 2Tš 15/2015 zo dňa 30. 11. 2006 a súčasne oslobodil obžalovaného E.. J. J. spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, sp. zn. VII Gv 96/04 zo dňa 20. 10. 2005, podľa ktorej sa mal dopustiť trestného činu podplácania, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že odsudzujúci rozsudok špeciálneho súdu vychádzal z dôkazov absolútne neúčinných a ako takých neexistujúcich, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jednej z najdôležitejších zásad trestného konania - zásady stíhania zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom.

Žalobca na pojednávaní uviedol, že súd v konaní 19C vyslovil právny názor, že ide o vec ktorá súvisí s predchádzajúcim trestným konaním, vedenom na špecializovanom súde pod sp. zn. PK 2Tš 15/2005 a požadoval od neho, aby predložil odsudzujúce rozsudky Špecializovaného súdu v Pezinku. Tieto rozsudky súdu aj predložil. V čase, keď predchádzajúci civilný súd bol ukončený, mu nebolo doručené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1TdoV 24/2011 zo dňa 11. 11. 2014, kde Najvyšší súd SR rozhodol, že bol porušený zákon v neprospech jeho osoby. Týmto rozhodnutím bolo

zrušené iné rozhodnutie najvyššieho súdu a vyslovené že je nezákonné. Ide o rozhodnutie, v ktorom bol odsúdený pre prečin ohovárania sudcu Klimenta rod. Koza. Tento rozsudok mu bol doručený až po právoplatnosti civilného rozhodnutia a preto žalobca mal za to, že tento dôkaz nemohol použiť v rámci civilného konania, pričom tento dôkaz je veľmi dôležitý pre rozhodnutie o nemajetkovej ujme. Poukázal na to, že súd v spojení s trestným konaním vo veci podplácania vyhodnotil, že mu bola spôsobená ujma, ale táto ujma nemôže byť uplatňovaná v konaní 19C. V konaní 19C si neuplatňoval škodu spojenú s trestným činom podplácania, ale si uplatňoval ujmu v spojení s trestným činom ohovárania.

Podľa § 228 ods. 1 písm. a) Obč. súd. por., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Podľa § 229 Obč. súd. por., obnova nie je prípustná proti rozsudkom

a) ktorými sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že tu nie je;

b) ktorých zrušenie alebo zmenu možno dosiahnuť inak.

Dôvodom obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. môžu byť len také nové skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré účastník pôvodného konania bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu pre neho prívodiť priaznivejšie rozhodnutie a len také dôkazy, ktoré sa z objektívnych príčin nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu pre účastníka pôvodného konania prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie v súdnom konaní alebo nemožnosť označiť, či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu, pričom nejde o prípady nevykonania možného dokazovania súdom o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktoré účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikročilo (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 1. 2010, sp. zn. 3 Obo 138/2009).

V konaní o povolení obnovy konania nesie dôkazné bremeno vždy žalobca a to jednak pokiaľ ide o dôvody povolenia obnovy a jednak aj v súvislosti s preukázaním včasnosti podania návrhu. Nie je povinnosťou súdu zisťovať dôvody pre povolenie obnovy konania - tie má zistiť, preukázať a predložiť súdu účastník konania. Súd po podaní návrhu má len posudzovaciu povinnosť, teda preskúmava a posudzuje, či dôvody uvádzané žalobcom sú dôvodmi v zmysle Občianskeho súdneho poriadku a zároveň, či bol návrh podaný včas. V súvislosti s dôvodom v zmysle § 228 ods. 1 písm. a) Obč. súd. por. je súd tiež povinný posúdiť, či boli splnené aj ďalšie súvisiace podmienky pre povolenie obnovy konania a to, či tvrdená skutočnosť mohla mať vplyv na rozhodnutie vo veci a či ju žalobca skutočne nemohol uplatniť v súdnom konaní bez vlastného zavinenia.

Súd po preskúmaní opodstatnenosti návrhu na povolenie obnovy konania zistil, že Okresný súd Bratislava I v konaní sp. zn. 19C/70/2012 disponoval informáciou o tom, že žalobca v súvislosti s policajným vyšetrovaním pre trestný čin ohovárania, bol podrobený psychologickému posúdeniu. Pokiaľ ide o skutočnosť, že najvyšší súd v kauze podplácania vyslovil porušenie zákona v neprospech žalobcu a zrušil s tým súvisiace rozhodnutia, táto skutočnosť nie je sama o sebe relevantná prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci 19C. Nielen zo žiadosti o predbežné prerokovanie, ale aj z obsahu žaloby, či rozsudku zo dňa 14.11.2014 bez pochybností vyplýva, že žalobca si uplatnil nemajetkovú ujmu v súvislosti s trestným stíhaním pre trestný čin ohovárania, a teda nie v súvislosti s trestným stíhaním pre trestný čin podplácania. Súd vo veci 19C, na strane 10 rozsudku, uviedol, že ujma o ktorej žalobca tvrdil, že nastala v profesijnom a súkromnom živote, nesúvisela s trestným konaním pre trestný čin ohovárania, ale mohla súvisieť jedine s trestným konaním pre trestný čin podplácania. To znamená, že ak žalobcovi mala vzniknúť ujma, táto mohla vzniknúť iba v súvislosti s trestným konaním pre trestný čin podplácania. Ak by súd v konaní 19C považoval za dôležité oboznámiť sa výsledkom v kauze podplácania, vyčkal by za rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.11.2014. Naproti tomu súd v rozsudku 19C výslovne uviedol, že rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 129/2010-33 zo dňa 09.03.2011, a následne najmä v dôsledku rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.11.2014 (súd mal zrejme na mysli dátum 11.11.2014), ktorým bolo vyhovené dovolaniu žalobcu, nastal zvrät v

predmetnom trestnom konaní. To znamená, že súd v konaní 19C mal vedomosť o tom, že v kauze podplácania bolo najvyšším súdom rozhodnuté v prospech žalobcu, čo však ostalo bez vplyvu na konanie o nemajetkovej ujme v súvislosti s kauzou ohovárania. Súd v rozsudku v nadväznosti na to uviedol, cit.: „Otázkou, či budú splnené predpoklady nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v súvislosti s týmto konaním preto možno posúdiť až po jeho právoplatnom skončení.“ Ak by si žalobca žalobou zo dňa 09.08.2012, vedenou Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 19C/70/2012 uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu titulom nezákonných rozhodnutí, vydaných nielen v kauze ohovárania, ale aj v kauze podplácania a teda vyslovene by žiadal priznať nemajetkovú ujmu z dôvodu nezákonného trestného stíhania pre trestný čin podplácania, vtedy by bolo možné uvažovať o opodstatnenosti návrhu na povolenie obnovy konania. Žalobca taktiež na pojednávaní v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania výslovne potvrdil, že v konaní 19C si neuplatňoval škodu spojenú s trestným činom podplácania, ale si uplatňoval ujmu v spojení s trestným činom ohovárania. Pokiaľ ide o konštatovanie súdu, uvedené v rozsudku, cit.: „...Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná opäť o "živé konanie" súd nemohol vykonať dokazovanie pripojením aktuálneho obsahu spisového materiálu tohto trestného konania, vzhľadom na predmet sporu sa však mohol uspokojiť so všeobecne dostupnými tlačovými informáciami ...“, ako bolo vyššie uvedené, súd v konaní 19C vzhľadom výsledky dokazovania (neopodstatnenosť nemajetkovej ujmy spojenej s trestným činom ohovárania), nemal dôvod sa bližšie oboznámiť s výsledkom konania na najvyššom súde ohľadom trestnej veci v kauze podplácania a to bez ohľadu na skutočnosť, že súd v konaní 19C pojednávanie nariadené na deň 14.11.2014 riadne nezačal o 12.45 hod., ale až o 13.00 hod., v dôsledku čoho sa ho žalobca nezúčastnil, a teda nemohol ozrejmiť vplyv trestného stíhania pre trestný čin podplácania na konanie o nemajetkovej ujme. Ak by si bol žalobca vedomý toho, že písomné vyhotovenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 TdoV/24/2011 zo dňa 11.11.2014 by mohlo zvrátiť konanie o nemajetkovej ujme, mal možnosť napadnúť prvostupňový rozsudok konaní 19C (ktorý mu bol doručený do vlastných rúk dňa 29.12.2014) odvolaním, nakoľko ako uviedol v návrhu na povolenie obnovy konania, rozhodnutie najvyššieho súdu nemohol predložiť skôr ako pred dňom 30.12.2014.

Vychádzajúc zo zistených skutočností a s poukazom na citované zákonné ustanovenia, žalobca v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nepreukázal také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by boli spôsobilé privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Súd v konaní 19C sa žalobcom tvrdenými skutočnosťami zaoberal a vysporiadali sa s nimi. Ak by bola predmetom konania 19C náhrada nemajetkovej ujmy pre trestný čin podplácania, bolo by možné uvažovať o tom, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV/24/2011 zo dňa 11.11.2014 by mohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu. Ak si však žalobca uplatňoval nemajetkovú ujmu v súvislosti trestným stíhaním pre trestný čin ohovárania, nebolo možné dôjsť k záveru, že vo veci vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré v čase konania 19C neboli súdu známe.

Neprípustnosť návrhu na obnovu konania je odôvodnená aj ust. § 229 písm. b) Obč. súd. por., nakoľko žalobca mohol zrušenie alebo zmenu prvostupňového rozsudku dosiahnuť inak a to podaním odvolania (§ 201 Obč. súd. por.). Z tohto dôvodu sa súd ďalej neskúmal, či žalobca podal návrh na povolenie obnovy konania v zákonnej lehote (§ 230 ods. 1, ods. 2 Obč. súd. por.).

V zmysle § 142 ods. 1 Obč. súd. por., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný mal vo veci plní úspech, vzniklo mu právo na náhradu trov konania. Keďže žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti uzneseniu je možné podať odvolanie, v lehote 15 dní od doručenia, Krajskému súdu v Bratislave, písomným podaním na tunajšom súde v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa

odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).